

Arrest

nr. 207 236 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WOLSEY
Verbindingslaan 27
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 19 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 februari 2018 om de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging niet te verlengen en van diens beslissing van 21 februari 2018 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat H. VAN WALLE, loco advocaat J. WOLSEY en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 24 januari 2014 diende de toenmalige voogd van verzoekster, die op dat ogenblik nog minderjarig was, een aanvraag in om verzoekster, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 17 november 2014 de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 24 januari 2014 ontvankelijk wordt verklaard.

1.3. Op 2 februari 2015 besliste de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging om verzoekster, om medische redenen, voor de duur van twaalf maanden tot een verblijf in het Rijk te machtigen.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 15 maart 2016 de beslissing om de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging die verzoekster, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, werd toegestaan met twee jaar, tot 13 februari 2018, te verlengen.

1.5. Op 10 januari 2018 deelden de administratieve diensten van de gemeente Londerzeel verweerder mee dat verzoekster om een verlenging van de geldigheidsduur van de eerder toegekende verblijfsmachtiging verzocht.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 14 februari 2018 de beslissing om de geldigheidsduur van de eerder aan verzoekster toegestane verblijfsmachtiging niet te verlengen. Deze beslissing, die verzoekster op 21 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“[A.D.]

[..]

Nationaliteit: Rwanda (Rep.)

[...]

Onder verwijzing naar de aanvraag die op datum van 10/01/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf, voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, en in toepassing van artikel 13 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006, deel ik u mee dat, overeenkomstig artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) en art. 13 §3,2° van de wet van 15 december 1980, aan dit verzoek tot verblijfsverlenging geen gunstig gevolg kan worden gegeven.

Overwegende dat een aanvraag tot verblijfsmachtiging bij onze diensten werd ingediend op basis van genoemd artikel 9ter op 24/01/2014. Dat dit verzoek door onze diensten op 02/02/2015 gegrond werd verklaard waarna men in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister, dit BIVR mag niet langer verlengd worden.

Reden:

Overwegende dat na onderzoek door onze arts-adviseur (zie gesloten omslag, verslag dd. 13/02/2018), zij concludeerde dat de medische elementen die aangehaald werden door betrokkene niet weerhouden kunnen worden.

Overwegende dat evenwel de omstandigheden op grond waarvan de machtiging oorspronkelijk werd toegestaan niet langer bestaan, of dat deze zodanig zijn gewijzigd dat de machtiging niet langer nodig is (artikel 9 van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007 (B.S. 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980), waarbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft.

Dat derhalve, gezien hoger gemaakte vaststellingen, het niet langer blijkt

1) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

2) dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar haar land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister dat werd afgegeven aan betrokkene/n dient door uw diensten te worden ingehouden."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 21 februari 2018 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing is gemotiveerd als volgt:

"De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: [A.D.]

[...]

nationaliteit: Rwanda (Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Krachtens artikel 13, §3, 2° van de wet van 15 december 1980, betrokkene voldoet niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden: de aanvraag die op datum van 10/01/2018 bij onze diensten werd ingediend tot verlenging van de machtiging tot voorlopig verblijf voordien toegestaan in toepassing van artikel 9ter, werd geweigerd op 14/02/2018."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 41, 42 en 58 van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van talen in bestuurszaken (hierna: de Bestuurs-taalwet).

Zij verschaft de volgende toelichting:

"EN CE QUE les deux décisions querellées sont rédigées en néerlandais.

ALORS QUE les articles 41 et 42 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative énoncent que :

« Art. 41. § 1. Les services centraux utilisent dans leurs rapports avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage.

§ 2. Ils répondent cependant aux entreprises privées établies dans une commune sans régime spécial de la région de langue française ou de langue néerlandaise dans la langue de cette région.

Art. 42. Les services centraux rédigent les actes, certificats, déclarations et autorisations dans celle des trois langues, dont le particulier intéressé requiert l'emploi. »

Ainsi que l'a déjà souligné le Conseil d'Etat, ces articles « imposent aux autorités centrales, dont le Ministre ou un membre de l'Office des Etrangers agissant en qualité de délégué du Ministre, de réaliser leurs actes dans la langue nationale utilisée par les particuliers » (C.E., n° 70.245 du 16 décembre 1997; voir également C.E., n° 39.581 du 5 juin 1992 ; C.E., n° 74.364 du 18 juin 2008).

Il en résulte que, lorsqu'une décision est prise à la suite d'une demande introduite par un particulier dans une des langues nationales, l'acte doit être établi dans cette langue.

La première décision querellée consiste en une décision de non prorogation de l'autorisation de séjour octroyée sur la base de l'article 9ter de la loi du 15 décembre 1980 suite à une demande introduite le 21 janvier 2014.

Le 21 janvier 2014, c'est en français que la requérante s'était adressée à la partie défenderesse pour demander d'être autorisée au séjour car il s'agissait de la langue de la procédure d'asile.

La partie défenderesse elle-même avait utilisé dans ses rapports avec la requérante la langue française comme en attestent ses décisions du 24 septembre 2014 entre-temps retirées. De même, les rapports du médecin conseil de la partie défenderesse, qui constituaient le fondement de la décision déclarant la demande fondée, étaient-ils rédigés en français.

Il est intéressant de relever qu'en septembre 2014, la requérante résidait déjà dans la région de langue néerlandaise.

Comme la demande d'autorisation de séjour a été introduite par la requérante en langue française, il appartenait à la partie défenderesse d'instruire le dossier et de répondre à cette demande en langue française (C.E. n° 140.214 du 4 février 2005).

La première décision attaquée, en ce qu'elle est rédigée en langue française, est nulle de plein droit en application de l'article 58 des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative. Le second acte attaqué, en ce qu'il est le corollaire d'un acte nul, doit également être annulé.

La violation des lois coordonnées sur l'emploi des langues en matière administrative relève de l'ordre public.

Le premier moyen est manifestement fondé.

La deuxième décision attaquée - à savoir l'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre de la partie requérante - constituant l'accessoire de la décision de non prorogation de l'autorisation de séjour susmentionnée qui lui a été notifiée à la même date, il s'impose de l'annuler également."

3.1.2. De Raad kan slechts vaststellen dat de eerste bestreden beslissing geen antwoord vormt op verzoeksters, in het Frans opgestelde, aanvraag van 24 januari 2014 om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. Deze beslissing is een antwoord op haar aanvraag van 10 januari 2018, die met behulp van de administratieve diensten van de gemeente Londerzeel in het Nederlands werd opgesteld, om tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

Het gegeven dat verzoekster zich in 2014, op het ogenblik dat zij reeds in het Nederlands taalgebied woonde, in de Franse taal tot een centraal bestuur heeft gericht om een verblijfsmachtiging te krijgen impliceert niet dat dit centraal bestuur, indien het vervolgens wordt gevat om te oordelen over een andere aanvraag – in casu de aanvraag tot toekenning van een verlenging van de geldigheidsduur van een verblijfsmachtiging –, die niet in de Franse taal werd opgesteld, toch zou verplicht zijn om de Franse taal te gebruiken. Het arrest van de Raad van State waarnaar verzoekster verwijst doet aan het voorgaande geen afbreuk. In dit arrest wordt immers enkel geduid dat een in de Franse taal opgestelde aanvraag die is gericht aan het centraal bestuur door dit bestuur de Franse taal moet worden beantwoord.

Aangezien verweerder op 10 januari 2018 niet werd gevat om te oordelen over een in de Franse taal opgestelde aanvraag om tot een verder verblijf in het Rijk te worden gemachtigd kan verzoekster niet worden gevolgd in haar stelling dat de artikelen 41, 42 en 58 van de Bestuursstaalwet werden geschonden doordat verweerder de eerste bestreden beslissing in de Nederlandse taal opstelde.

Verzoekster toont in haar eerste middel verder niet aan dat verweerder enige bepaling van de Bestuursstaalwet heeft geschonden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing. Zij betoogt immers enkel dat indien de eerste bestreden beslissing wordt vernietigd – een situatie die zich bovendien niet voordoet – ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel, dat hoofdzakelijk is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 13, § 3, eerste lid, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht. Zij stelt tevens dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout en van een schending van de rechten van verdediging.

Zij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“Première branche :

12.

EN CE QUE la première décision attaquée la partie défenderesse décide de ne plus prolonger l'autorisation de séjour octroyée à la requérante sur la base de l'article 9ter au motif principal et unique que « les conditions sur la base desquelles cette autorisation a été octroyée n'existent plus ou ont changé à tel point que cette autorisation n'est plus nécessaire » et « qu'il a été vérifié si le changement de ces circonstances a un caractère suffisamment radical et non temporaire ».

ALORS QUE l'article 13, §3, 2° de la loi précitée du 15 décembre 1980 dispose que

« Le ministre ou son délégué peut donner l'ordre de quitter le territoire à l'étranger autorisé à séjourner dans le Royaume pour une durée limitée, fixée par la loi ou en raison de circonstances particulières propres à l'intéressé ou en rapport avec la nature ou de la durée de ses activités en Belgique, dans un des cas suivants :[...]

lorsqu'il ne remplit plus les conditions mises à son séjour ».

et que l'article 9 de l'arrêté royal du 17 mai 2007 fixant des modalités d'exécution de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers fixe les critères qui permettent de déterminer si l'étranger qui a été autorisé à un séjour limité sur la base de l'article 9ter de la loi, ne remplit plus les conditions mises à son séjour :

« L'étranger qui a été autorisé à un séjour limité sur la base de l'article 9ter de la loi, est censé ne plus satisfaire aux conditions requises pour son séjour au sens de l'article 13, § 3, 2°, de la loi, si les conditions sur la base desquelles cette autorisation a été octroyée n'existent plus ou ont changé à tel point que cette autorisation n'est plus nécessaire. Pour ce faire, il faut vérifier si le changement de ces circonstances a un caractère suffisamment radical et non temporaire ».

13.

En l'espèce, la partie défenderesse se borne, dans la première décision querellée, à invoquer de manière purement abstraite l'existence d'un changement de circonstances mais n'indique pas quel est

ce prétendu changement de circonstances et encore moins pourquoi ce changement présente un caractère suffisamment radical et non temporaire.

Il apparaît à la lecture de la motivation de la première décision attaquée que sur ces deux points, le changement de circonstances et son caractère suffisamment radical et non temporaire, la partie défenderesse se réfère exclusivement aux conclusions de son médecin conseil telles que consignées dans son avis du 13 février 2018.

Or, à aucun endroit de ce rapport du médecin conseil de l'Office des Etrangers n'est-il expressément dit, d'une part, quel est le changement de circonstances qui justifie la non prorogation du titre de séjour de la requérante ni, d'autre part, à le supposer établi, en quoi ce changement de circonstances est suffisamment radical et non temporaire.

La motivation de la première décision querellée n'est pas claire à cet égard si bien que la requérante, tout comme le Conseil au demeurant, n'est pas en mesure de comprendre le raisonnement de son auteur à la lecture de l'acte attaqué et de l'avis qui le fonde.

14.

En l'absence de clarté de la motivation du premier acte attaqué, la requérante, et le Conseil avec elle, en est réduite à devoir deviner quel est le changement de circonstances auquel se réfère implicitement le médecin conseil. Sans doute s'agit-il d'un changement relatif à la disponibilité du traitement antirétroviral nécessaire à son état de santé actuel au Rwanda puisque ce médecin cite, en vrac, quatre requêtes MedCoi, non datées, pour conclure à la disponibilité du Darunavir, du Zidovudine et du Lamivudine ainsi que du Pantoprazole. Il reconnaît que le Cobicistat n'est momentanément pas disponible au Rwanda mais juge que cette molécule n'est pas essentielle dans le traitement de l'infection au HIV1.

A supposer que le traitement antirétroviral que l'état de santé de la requérante requiert actuellement soit disponible aujourd'hui au Rwanda et qu'il s'agit là d'un changement de circonstances au sens de l'article 9 de l'arrêté royal du 17 mai 2007 fixant des modalités d'exécution de la loi du 15 septembre 2006 modifiant la loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers, encore appartient-il à la partie défenderesse (voire à tout le moins à son médecin conseil) d'exposer en quoi ce changement de circonstances revêt un caractère suffisamment radical et non temporaire.

Or, dans son certificat médical du 13 décembre 2017, le Dr. [G.], spécialiste du SIDA au chu Saint-Pierre, écrivait que « la première combinaison générique DARUNAVIR / RITONAVIR, bien que prochainement commercialisée en Inde, ne l'était pas encore au Rwanda » et était à ce stade indisponible.

A cet égard, le médecin conseil de la partie défenderesse fait valoir que le DARUNAVIR et son analogue, ATAZANAVIR, est entre-temps disponible au Rwanda, sans autre précision quant à la date de sa commercialisation ou encore son coût. Il est également permis de s'interroger s'il s'agit d'un générique mais le médecin conseil reste muet sur la question.

Au vu de cette question controversée de l'accès au DARUNAVIR au Rwanda, conjugués à l'absence de considérations du médecin conseil sur le caractère radical ou temporaire du changement de circonstances vanté, la première décision querellée ne paraît pas motivée à suffisance quant au caractère suffisamment radical et non temporaire du changement de circonstances vanté par la partie défenderesse, qui est pourtant le seul critère qui autorise la partie défenderesse à ne pas proroger le titre de séjour de la requérante.

15.

Surabondamment, la partie requérante entend ajouter, quant à la preuve de la disponibilité dudit médicalement, que le médecin conseil de la partie défenderesse renvoie sans autres précisions à cinq requêtes MedCOI.

Le traitement médical est ainsi jugé disponible sur la seule base de données MedCOI, que la partie adverse qualifie elle-même de « non publique ».

Votre Conseil a jugé dans un arrêt n°132 241 du 27 octobre 2014 : « A cet égard, s'agissant de « la seconde source [citée par le fonctionnaire médecin] de la partie défenderesse pour conclure à la disponibilité des soins médicaux au Cameroun » à savoir la « base de données MedCOI », le Conseil observe que le fonctionnaire médecin de la partie défenderesse s'est borné, à côté du renvoi au site internet <http://collections.infocollections.org/whocountry/fr/> visé ci-dessus au point 3.3., à constater, sur base d'un simple renvoi à la « base de données MedCOI », que les médecins, les médicaments et le suivi nécessaire étaient disponibles au Cameroun sans vérifier notamment l'approvisionnement des médicaments, problème que la partie requérante avait pourtant soulevé à l'appui de sa demande d'autorisation de séjour fondée sur l'article 9 ter de la loi du 15 décembre 1980, comme elle le souligne en termes de requête. [...] Les informations générales quant à « la base de données MedCOI », reprises sous forme d'annotation, assez nébuleuse au demeurant, en bas de page de la première décision attaquée, ne permettent pas de renverser ce constat ».

Le site internet www.medcoi.eu n'est accessible qu'avec un mot de passe : il est dès lors impossible d'aller vérifier et confronter les informations sur la base desquelles le médecin conseil affirme que les soins nécessaires au requérant sont disponibles en Guinée.

Votre Conseil a jugé qu'« En ce qui concerne la base de donnée MedCoi, si l'on s'en réfère au site www.medcoi.eu, il n'est pas d'avantage permis de déterminer si ce site mentionne effectivement que le médicament est disponible en Côte d'Ivoire. En effet, l'accès en est limité aux titulaires d'un mot de passe. Dès lors, les remarques formulées à ce sujet par le requérant dans sa requête sont fondées. Même, s'il ne peut être exigé de la partie défenderesse qu'elle fournisse les motifs de ses motifs, ni le requérant ni le Conseil ne sont en état de vérifier que la partie défenderesse a bien procédé à une appréciation largement admissible, pertinente et non déraisonnable des faits qui lui sont soumis » (CCE n° 132 221 du 27 octobre 2014).

Par ailleurs, selon le « Livre blanc sur l'autorisation de séjour pour raisons médicales (9ter) » publié en 2015 par différentes associations (dont l'association pour le droit des étrangers- ADDE et la Ligue des droits de l'homme - LDH) : « Le projet MedCOI dispose de 3 sources d'informations pour alimenter sa base de données dont la première représente des médecins anonymes rémunérés pour cette tâche et les deux suivantes des entreprises internationales commerciales. Ces 2 sociétés sont destinées à procurer des services médicaux et de rapatriement principalement à des expatriés affiliés par leur compagnie, il ne s'agit pas de références permettant de juger de l'accessibilité à la population locale aux soins médicaux qu'elle nécessite. Il est à noter également que ce projet MedCOI se dégage de toutes responsabilités concernant l'accessibilité au traitement » .

La requérante insiste : il ne s'agit pas de connaître les motifs des motifs de la décision, il s'agit uniquement d'avoir accès aux sources qui permettent à la partie adverse d'établir que les soins nécessaires sont disponibles.

16.

Enfin, la seule de ces cinq requêtes MedCOI qui évoque la disponibilité du DARUNAVIR est la requête BMA 8998 du 13 décembre 2016.

Le dossier ne contient cependant aucune information quant à la prétendue disponibilité de ce médicament en 2018 alors que le médecin spécialiste en HIV du CHU Saint-Pierre indiquait expressément que le médicament ne l'était pas en décembre 2017.

Dès lors qu'un médecin spécialiste du SIDA, travaillant de surcroît dans un hôpital universitaire, émet des doutes quant à la disponibilité d'un traitement en décembre 2017, il appartenait à la partie défenderesse d'en rapporter la preuve contraire pour la période en question, ce qui n'a pas été fait.

En l'absence de preuve contraire actualisée de la disponibilité du traitement en 2017 et 2018 dans le dossier administratif, il faut considérer que le changement de circonstances dont fait grand cas la partie défenderesse n'est pas étayé à suffisance et par voie de conséquence que la première décision querellée n'est pas adéquatement motivée sur ce point.

17.

A titre tout à fait surabondant, il est permis de relever que le médecin conseil de la partie requérante admet que le Cobicistat n'est momentanément pas disponible au Rwanda actuellement.

Il estime cependant que ce médicament n'est pas essentiel au traitement de la pathologie et qu'il ne doit donc pas s'assurer de sa disponibilité au Rwanda pour se prononcer.

N'étant pas médecin, la requérante est incapable de s'assurer de la pertinence de ce jugement et entend le soumettre à la contradiction. Aussi entend-elle soumettre l'avis du médecin conseil au Dr. [G.] et connaître ses observations quant à ce. La requérante ne manquera pas de faire parvenir les remarques de ce dernier postérieurement au dépôt de la requête afin de permettre au Conseil de statuer en connaissance de cause.

De façon tout aussi surabondante, il est permis de relever que ni le médecin conseil ni la partie défenderesse ne conteste que le NEUPOGEN, qui est indiqué dans le traitement des neutropénies persistants chez les patients infectés par le CVIH à un stade avancé, n'est pas disponible au Rwanda.

Le médecin conseil de la partie défenderesse fait cependant grand cas de la circonstance que le traitement au NEUPOGEN a été interrompu le 12 mars 2014 et ne s'embarrasse dès lors plus de savoir si la requérante pourrait bénéficier de médicaments ayant les mêmes vertus que le NEUPOGEN (stimulant la mobilisation des cellules souches).

Or, il ressort tant du certificat médical du 13 décembre 2017 du Dr. [G.] que du rapport médical du médecin conseil que la patiente souffre toujours d'une neutropénie sévère bien que celle-ci s'était améliorée sous l'effet du NEUPOGEN dont le traitement avait dès lors été progressivement diminué puis interrompu.

Il n'en demeure pas moins que, le Dr. [G.] fait expressément état, d'une part, d'une « réapparition de la neutropénie en mai 2014 » et, d'autre part, de la nécessité d'un « accès au NEUPOGEN ».

Dans ces conditions, le médecin conseil ne pouvait faire l'impasse sur l'examen de la disponibilité de traitements de la neutropénie au NEUPOGEN ou autres médicaments équivalents au Rwanda au seul motif que le traitement au NEUPOGEN avait été interrompu au moment où il était amené à émettre un avis quant à la possibilité pour la requérante de retourner dans son pays d'origine. La notion même d'interruption suppose un arrêt momentané du traitement, une suspension temporaire, avant une reprise.

En ce qu'il reste muet sur la disponibilité de possibilités de traitement de la neutropénie dont souffre la requérante, l'avis du médecin conseil de la partie défenderesse apparaît donc incomplet.

Pour le surplus, la requérante s'interroge sur le point de savoir si le médecin conseil n'excède pas les limites de sa mission légale. En effet, dans le cadre de la mission qui lui est confiée par la loi, le médecin conseil de la partie défenderesse n'est pas habilité à remettre en cause, en tant que tel, le choix du traitement thérapeutique, d'autant plus qu'en l'espèce ce dernier n'est pas infectiologue spécialiste en VIH. Il doit certes examiner les différentes possibilités adéquates de traitement dans le pays d'origine mais son examen ne saurait aller jusqu'à imposer un traitement médical de substitution contre l'avis exprès du médecin du demandeur !

La requérante entend enfin souligner que cet aveu de l'absence de disponibilité d'un des médicaments faisant partie de son traitement actuel (le Cobicistat) ou futur en cas de réapparition de la neutropénie (le Neupogen) vient contredire, sinon relativiser le caractère soi-disant radical du changement de circonstances vanté. En effet, ce problème de disponibilité de certains médicaments au Rwanda témoigne des difficultés pour les personnes atteintes du SIDA d'y bénéficier d'un traitement adéquat et donc de l'absence de changement radical des circonstances qui avaient justifié en 2015 l'octroi de l'autorisation de séjour et en 2016 son renouvellement.

Il est d'autant plus nécessaire de s'assurer du caractère suffisamment radical du changement de circonstances que le médecin de la requérante précisait bien dans son certificat du 13 décembre 2017 que « en raison de l'immunodépression et de la neutropénie sévères avant traitement, le risque à 3 mois de survenue d'infections opportunistes et de décès est élevé après interruption du traitement ».

18.

En conclusion, la partie adverse, en ce que son médecin conseil justifie la disponibilité des traitements dont a besoin la requérante au Rwanda par de simples références à la base de données MedCOI nonobstant la position contraire du médecin spécialiste qui suit la requérante depuis près de quatre ans,

méconnaît en tout état de cause les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs et le principe de respect des droits de la défense.

Et en ce qu'il ne justifie pas le caractère suffisamment radical et non temporaire du changement de circonstances vanté, le premier acte attaqué viole également ces mêmes dispositions, combinées avec l'article 9 de l'arrêté royal précité du 17 mai 2007 et l'article 3 de la CEDH.

19.

La deuxième décision attaquée - à savoir l'ordre de quitter le territoire pris à l'encontre de la partie requérante - constituant l'accessoire de la décision de refus de prorogation du titre de séjour susmentionnée qui lui a été notifiée à la même date, il s'impose de l'annuler ou de la suspendre également.

3.2.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt, met verwijzing naar de artikelen 9ter en 13 van de Vreemdelingenwet, artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 en een advies van een ambtenaar-geneesheer, immers vastgesteld dat de omstandigheden op grond waarvan eerder een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegekend niet langer bestaan en hierbij werd nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft. Tevens wordt gemotiveerd dat niet langer blijkt dat verzoekster lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor haar leven of voor haar fysieke integriteit of aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in haar land van herkomst of het land waar zij gewoonlijk verblijft. In het advies van de ambtenaar-geneesheer waarnaar in deze beslissing expliciet wordt verwezen en dat samen met deze beslissing aan verzoekster werd ter kennis gebracht en waarvan de inhoud derhalve dient te worden geacht deel uit te maken van de motivering van de eerste bestreden beslissing, wordt verder toegelicht dat geen enkel bewijs voorligt dat verzoekster niet kan reizen en wordt aangegeven dat de vereiste medische zorgen in Rwanda beschikbaar en toegankelijk zijn. Hierbij wordt er door de controlearts op gewezen dat in tegenstelling tot vroeger Darunavir (Prezista) ondertussen wel beschikbaar is in Rwanda dat de vraag naar de beschikbaarheid van Filgrastim (Neupogen) niet meer actueel is daar verzoekster geen neutropenie meer vertoont. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Ze laat verzoekster toe om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

De bewering van verzoekster dat de ambtenaar-geneesheer in haar advies van 13 februari 2018 niet op een duidelijke en begrijpelijke wijze heeft uiteengezet waarom zij van oordeel is dat er sprake is van een verandering van omstandigheden die een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft mist, gelet op voorgaande vaststellingen, feitelijke grondslag. Uit het verzoekschrift blijkt daarenboven duidelijk dat verzoekster weet om welke redenen de controlearts het niet langer nodig achtte dat zij tot een verder verblijf om medische redenen zou worden gemachtigd, zodat de doelstelling van de formele motiveringsplicht zeker werd bereikt.

Daarnaast moet worden geduïd dat de formele motiveringsplicht niet impliceert dat verweerder indien hij, in het kader van een argumentering omtrent de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van medische zorgen, vaststelt dat een medicijn in een bepaald land beschikbaar is en dat medicatie gratis kan worden verkregen, hij daarenboven moet uiteenzetten op welke datum dit medicijn werd gecommercialiseerd en wat de kostprijs ervan is.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2.2. Het door verzoekster geschonden geachte artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven ingevolge deze wet of ingevolge de bijzondere omstandigheden eigen aan de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België :

[...];

2° indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden;

[...].”

Deze bepaling laat verweerder toe om tijdens de geldigheidsduur van de verblijfsmachtiging reeds een bevel om het grondgebied af te geven – en hierdoor de verblijfsmachtiging te beëindigen – indien de betrokken vreemdeling niet langer voldoet aan de voorwaarden waaraan hij diende te voldoen om deze verblijfsmachtiging te kunnen genieten. Zo wordt in de memorie van toelichting bij de wet waarbij artikel 13, § 3 initieel in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wijze van voorbeeld verwezen naar de mogelijkheid om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven aan een vreemdeling aan wie een verblijfsmachtiging werd toegekend op basis van een tewerkstelling wanneer diens arbeidskaart wordt ingetrokken. Specifiek voor wat betreft de vreemdelingen aan wie een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegestaan wordt in deze memorie van toelichting uiteengezet dat indien een vreemdeling *“gemachtigd is tot een verblijf van beperkte duur op basis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, een bevel kan [worden gegeven] indien een belangrijke en permanente wijziging van zijn situatie zal worden vastgesteld”* (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2478/001, 73). Er werd tevens geduid dat deze regeling een antwoord vormt op de opmerking van de Raad van State dat schijnbaar een regeling analoog aan wat is voorzien in artikel 57/6, eerste lid van de Vreemdelingenwet – waarin is bepaald dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus kan opheffen – ontbrak voor vreemdelingen die met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet tot een verblijf werden gemachtigd (cf. *Parl.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 2478/001, 188). De reeds in de memorie van toelichting uiteengezette verduidelijking werd vervolgens met het oog op de rechtszekerheid omgezet in artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 dat luidt als volgt:

“De vreemdeling die gemachtigd werd tot beperkt verblijf op grond van artikel 9ter van de wet, wordt geacht niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden in de zin van artikel 13, § 3, 2°, van de wet, indien de omstandigheden op grond waarvan de machtiging werd verleend, niet langer bestaan, of zodanig zijn gewijzigd dat deze machtiging niet langer nodig is. Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van deze omstandigheden een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter hebben.”

In casu kan de Raad enkel vaststellen dat verweerder de verblijfsmachtiging die aan verzoekster werd toegekend niet heeft beëindigd voor het verstrijken van de geldigheidsduur ervan en dat de eerste bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 13, § 3, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet is.

Verweerder heeft daarenboven wel degelijk – zoals reeds gesteld en ondanks het feit dat hiertoe in casu geen reglementaire verplichting lijkt te bestaan – duidelijk aangegeven waarom hij van oordeel was dat er nadat in het verleden een verblijfsmachtiging om medische redenen werd toegestaan er niet meer diende te worden ingegaan op verzoeksters vraag om haar tot een verder verblijf in het Rijk te machtigen en uiteengezet waarom hij oordeelde dat er belangrijke gewijzigde omstandigheden zijn.

Een schending van artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet of van artikel 9 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 bij het nemen van de eerste bestreden beslissing, kan op basis van verzoeksters toelichting dan ook niet worden vastgesteld.

3.2.2.3. In zoverre verzoekster aanvoert dat verweerder een kennelijke appreciatiefout maakte en dat de motieven die aan de basis liggen van de eerste bestreden beslissing niet deugdelijk zijn voert zij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoekster voert allereerst aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer ter onderbouwing van haar standpunt dat Darunavir verkrijgbaar is in Rwanda enkel verwijst naar attesten van MedCOI en dat deze niet openbaar zijn.

In voorliggende zaak heeft verweerder de attesten waarop hij zich baseerde evenwel bij het administratief dossier gevoegd, zodat zonder probleem kan worden vastgesteld dat de constatacie van de aangestelde controlearts dat Darunavir beschikbaar is in Rwanda steun vindt in deze attesten. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt ook dat de raadsman van verzoekster verweerder verzocht hem deze attesten ter beschikking te stellen en dat uit het neergelegde verzoekschrift blijkt dat hij kennis kon nemen van de inhoud van deze attesten. De Raad kan dan ook niet inzien welk belang verzoekster heeft bij haar grief dat zij deze inlichtingen niet via het internet kan verifiëren omdat de website waar deze attesten kunnen worden gevonden alleen toegankelijk is voor gebruikers die over een paswoord beschikken. De arresten van de Raad waarnaar verzoekster verwijst, en die daarenboven geen precedentswaarde hebben, doen aan het voorgaande geen afbreuk.

Ook door aan te geven dat de inlichten die in de bestanden van MedCoi zijn opgenomen voornamelijk worden aangeleverd door artsen die hiervoor worden betaald en internationale commerciële ondernemingen en dat deze bestanden voornamelijk worden aangelegd ten behoeve van buitenlandse personeelsleden toont verzoekster niet aan dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer verkeerdelijk stelde dat in deze bestanden melding wordt gemaakt van de beschikbaarheid van Darunavir in Rwanda. In het MedCOI-atteest nr. 8998 kan worden gelezen dat Darunavir kan worden verkregen in de Kigali University Teaching Hospitals's pharmacy en de Rwanda Military Hospital's pharmacy en dat het in beide gevallen om een "public facility" (vrije vertaling: openbare voorziening) gaat en dus niet blijkt dat de Rwandese bevolking geen toegang tot deze voorzieningen zou hebben.

Verzoekster stelt daarnaast dat zij vaststelde dat het MedCOI-atteest nr. 8998 dateert van 13 december 2016 en dat dus geenszins vaststaat dat dit medicijn ook in 2018 nog beschikbaar is. Zij voegt hieraan toe dat de arts-specialist die zijzelf consulteerde in het standaard medisch getuigschrift van 13 december 2017 vermeldde dat Darunavir niet beschikbaar is in Rwanda. In dit verband moet de Raad opmerken dat het enkele feit dat de arts die zij zelf contacteerde in een medisch attest stelt dat Darunavir niet beschikbaar is in Rwanda niet toelaat te besluiten dat de gegevens die de door verweerder aangestelde controlearts terugvond in het MedCOI-atteest nr. 8998, dat werd opgesteld op basis van inlichtingen die worden aangeleverd door lokale artsen en waarbij twee adressen staan vermeld, incorrect is. Het gegeven dat de arts die verzoekster contacteerde en van wie niet kan worden vastgesteld of zij vertrouwd is met de situatie in Rwanda of dat zij een bijzondere kennis heeft omtrent de beschikbaarheid van bepaalde medicijnen in dat land en die evenmin aangeeft waarop zij zich baseert om voor te houden dat Darunavir niet beschikbaar is of, zoals verzoekster het in haar verzoekschrift omschrijft, in elk geval twijfels uitte inzake de beschikbaarheid van dit medicijn, is niet van die aard dat kan worden aangenomen dat de op overtuigingsstukken gebaseerde vaststelling dat Darunavir in Rwanda beschikbaar is niet of niet langer correct is. Verzoekster weerlegt bovendien ook de vaststelling niet dat een analoog (Atazanavir) in Rwanda beschikbaar is en dat er andere mogelijke medicijnen beschikbaar zijn in Rwanda in het geval het virus een resistentie zou ontwikkelen tegen Duranavir.

Voorts licht verzoekster toe dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft erkend dat een ander medicijn dat zij in België gebruikt, met name Cobicistat, in Rwanda niet beschikbaar is. De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft evenwel ook overwogen dat Cobicistat geen antiviraal effect heeft, dat het enkel de duur van de beschikbaarheid van Darunavir (en Elvitegravir) in het bloed verhoogt en dat dit kan worden opgevangen worden door meerdere innames van Darunavir per dag in te plannen. Verzoekster licht toe zelf geen arts te zijn en derhalve de bevindingen van de controlearts niet te kunnen beoordelen. Zij toont hiermee echter niet aan dat de medische analyse van deze arts foutief is en zij legt ook geen stukken voor waaruit zou blijken dat deze bevindingen incorrect zijn.

Verzoekster zet tevens uiteen dat het niet ter discussie staat dat Neupogen, een medicijn dat wordt toegediend bij neutropenie, niet beschikbaar is in Rwanda. De ambtenaar-geneesheer die door verweerder werd aangesteld heeft inderdaad geduïd dat Filgrastim (Neupogen), een middel toegediend bij neutropenie – een tekort aan circulerende neutrofiele granulocyten –, in verzoeksters land van herkomst niet beschikbaar is. Deze arts heeft evenwel ook benadrukt dat volgens de laboresultaten van 24 oktober 2017 niet langer blijkt dat er tekort aan circulerende neutrofiele granulocyten is ("neutrofiliën 53,1 % en $1,76 \times 10^3 / \mu L$ ") en dus niet langer vaststaat dat verzoekster deze medicatie nog nodig heeft

en in ieder geval niet wordt gestaafd waarom deze medicatie voor verzoekster beschikbaar zou moeten zijn in Rwanda. Verzoeksters bewering dat uit het standaard medisch getuigschrift van 13 december 2017 en uit het advies van de ambtenaar-geneesheer kan worden afgeleid dat zij nog steeds lijdt aan een ernstige neutropenie vindt geen steun in voormelde stukken. Het gegeven dat de arts die verzoekster consulteerde nog meldde dat verzoekster in het verleden werd behandeld wegens neutropenie en dat zij een beschikbaarheid van Neupogen vereist achtte doet geen afbreuk aan het feit dat in het attest ook kan worden gelezen dat verzoeksters toestand ondertussen is genormaliseerd en dat de ambtenaar-geneesheer vaststelde dat de labo-resultaten geen problemen op dit vlak meer aantonen. In de mate dat verzoekster voorhoudt dat de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer zou hebben gemotiveerd dat de behandeling met Neupogen slechts werd onderbroken moet opnieuw worden gesteld dat deze bewering geen steun vindt in het advies dat op 13 februari 2018 werd opgesteld. Verzoekster stelt dat het niet uitgesloten is dat zij in de toekomst weer geconfronteerd wordt met de nood om te worden behandeld wegens neutropenie en niet kan worden besloten dat er sprake is van een ingrijpende wijziging van haar toestand. Zij gaat hiermee echter voorbij aan de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer dat niet wordt gestaafd waarom deze medicatie verder beschikbaar zou moeten zijn en het feit dat zij zelf een stuk aanbracht waarin duidelijk wordt gesteld dat haar situatie genormaliseerd is en waarin niet kan worden gelezen dat een herval nog een reëel risico is. Er dient daarenboven te worden geduïd dat, op basis van de voorgelegde stukken, kan worden vastgesteld dat de genormaliseerde toestand reeds aanhoudt sedert mei 2014.

De door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer heeft door de behandelingsmogelijkheden in Rwanda toe te lichten ook geenszins een alternatieve medische behandeling aan verzoekster opgelegd die ingaat tegen de visie van de arts die zij zelf consulteerde. Deze arts heeft onderzocht of verzoekster kan reizen en of een adequate behandeling in Rwanda beschikbaar en voldoende toegankelijk is.

De raadvrouw van verzoekster heeft ter terechtzitting nog een attest dat werd opgesteld door de behandelende arts neergelegd. De Raad merkt op dat dit attest werd opgesteld op 22 juni 2018 en dus nadat de bestreden beslissingen werden genomen. Verweerder kon dan ook geen rekening houden met dit stuk. In zoverre het de bedoeling is van verzoekster om met dit stuk aan te tonen dat zij, nadat de bestreden beslissingen werden genomen, bijkomende gezondheidsproblemen heeft gekregen, dient te worden opgemerkt dat zij hiermee niet bewijst dat de bestreden beslissingen door enige onregelmatigheid zijn aangetast. Daarnaast moet worden geduïd dat de bestreden beslissingen verzoekster niet verhinderen om, indien zij van oordeel is dat de problemen die ontstonden nadat de bestreden beslissingen werden genomen voldoende ernstig zijn – in het voorgelegde attest wordt melding gemaakt van het feit dat verzoekster sedert een paar maanden, nadat zij haar verblijfsstatus verloor en haar OCMW-steun werd stopgezet, zelfmoordgedachten heeft en dat zij vier kilogram is vermagerd wat heeft geleid tot een ernstig ondergewicht – een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen.

De uiteenzetting van verzoekster laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder of de door hem aangestelde controlearts beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekster ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verweerder op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan worden vastgesteld.

3.2.2.5. De door verzoekster verstrekte toelichting laat de Raad ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

3.2.2.6. Inzake de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient erop te worden gewezen dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds oordeelde dat deze verdragsbepaling niet het recht waarborgt om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat een betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt niet

volstaat om een schending van die bepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk). Gelet op voorgaande vaststellingen en nu geenszins blijkt dat er humanitaire redenen zijn zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM kan in voorliggende zaak niet worden besloten dat verweerder artikel 3 van het EVRM heeft geschonden door de bestreden beslissingen te nemen.

3.2.2.7. De wijze waarop verweerder optrad bij de behandeling van verzoeksters aanvraag geeft ook geen aanleiding tot de vaststelling dat de rechten van verdediging werden geschonden. Hierbij dient nogmaals te worden benadrukt dat verweerder uitvoerig heeft uiteengezet op welke gronden hij tot de eerste bestreden beslissing kwam en dat verzoekster de mogelijkheid had om kennis te nemen van de overtuigingsstukken waarop deze beslissing is gesteund.

3.2.2.8. Door in haar tweede middel te betogen dat indien de eerste bestreden beslissing dient te worden vernietigd ook de tweede bestreden beslissing moet worden vernietigd toont verzoekster niet aan dat de tweede bestreden beslissing door enige onwettigheid is aangetast.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekster voert in een derde middel, dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de artikelen 13, § 2, eerste lid, 2°, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de beginselen van behoorlijk bestuur en van het recht om te worden gehoord.

Haar betoog luidt als volgt:

“20.

EN CE QUE le deuxième acte attaqué est pris en exécution de l'article 13 §3, 2° de la loi sans examen des risques éventuels de violation de l'article 8 de la CEDH.

ALORS QUE l'article 74/13 de la loi du 15.12.1980 énonce cependant que : « Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, et de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

21.

La requérante, qui est orpheline et a quitté son pays il y a plus de sept ans pour arriver en Belgique à l'âge de 15 ans, a incontestablement développé sur le territoire belge une vie privée au sens de l'article 8 de la CEDH.

Il est également incontestable que la requérante a séjourné légalement en Belgique et qu'elle y bénéficie d'un accompagnement social et médical adapté à sa vulnérabilité particulière (orpheline, atteinte d'une maladie chronique grave) depuis au moins 2014.

En outre, l'article 8 de la CEDH et l'obligation de motivation imposent de procéder à un examen rigoureux sous cet angle et tant l'article 5 de la directive 2008/115/CE que l'article 74/13 de la loi du 15 décembre 1980 imposent de tenir compte de la vie privée lors de l'adoption d'une mesure d'éloignement.

22.

Le Conseil d'Etat a été amené à rappeler la teneur du principe général du droit d'être entendu :

« Dans son arrêt C-249/13 du 11 décembre 2014, en cause Khaled Boudjlida, la Cour de justice de l'Union européenne indique en substance que le droit pour une personne à être entendue par une autorité nationale, avant l'adoption par cette autorité de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable les intérêts de la personne concernée, fait partie du respect des droits de la défense consacré par un principe général du droit de l'Union européenne. Ce droit est également consacré par un principe général de droit dans l'ordre juridique interne. Ces principes généraux du droit de l'Union et de droit interne ont été expressément invoqués par le requérant devant le Conseil du contentieux des étrangers, fût-ce à tort en lien avec l'article 41 de la Charte des droits fondamentaux précitée.

[...]

*11. Le droit à être entendu garanti à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire d'une décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que l'autorité compétente soit mise à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents. Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette dernière de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours XXX.
[Conseil d'Etat, arrêt 233.512 du 19 janvier 2016, X c. Etat Belge]*

Le Conseil de céans rappelle aussi régulièrement ce principe général de droit, cf. notamment l'arrêt n° 155.716 du 29 octobre 2015 qui a sanctionné la violation du droit d'être entendu dans le cadre d'une demande d'autorisation de séjour 9 ter.

23.

La requérante n'a pas été entendue et n'a pu faire valoir d'objections à son éloignement du territoire.

En outre, la motivation du second acte attaqué ne laisse pas apparaître que la partie défenderesse ait procédé à un examen sérieux du risque d'atteinte à l'article 8 de la CEDH qu'emporterait inévitablement une mesure d'éloignement du territoire.

Il s'ensuit que le second acte attaqué n'est pas adéquatement motivé sous cet angle.

L'ensemble des dispositions légales visées au moyens sont violées."

3.3.2.1. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat deze bepalingen verweerder slechts een formele motiveringsplicht opleggen en dat in deze wetsartikelen niet kan worden gelezen dat verweerder allerhande onderzoeksverrichtingen zou dienen te stellen.

De Raad benadrukt dat de in voormelde bepalingen opgenomen formele motiveringsplicht verweerder er ook niet toe noopt om wanneer hij een beslissing neemt tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in deze beslissing te duiden waarom hij van oordeel is dat er geen belemmeringen zijn om deze beslissing te nemen of dat hij moet toelichten op basis van welke overwegingen hij meende de verplichtingen die voortvloeien uit, onder meer, artikel 8 van het EVRM te hebben gerespecteerd.

Artikel 8 van het EVRM zelf legt verweerder bovendien evenmin een motiveringsverplichting op en deze verdragsbepaling voorziet ook niet dat uit de motieven van een bestuurlijke beslissing moet blijken dat een evenredigheidsafweging werd doorgevoerd (cf. RvS 21 november 2003, nr. 125.588).

Verzoeksters uiteenzetting, waarbij wordt vertrokken van een incorrect uitgangspunt, laat de Raad niet toe een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 vast te stellen.

3.3.2.2. Het staat daarnaast vast, gelet op de hiertoe opgestelde administratieve nota die is opgenomen in het aan de Raad overgemaakte administratief dossier, dat verweerder alvorens de tweede bestreden beslissing te nemen de verplichting in aanmerking heeft genomen, die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling. Verweerder heeft in deze nota aangegeven te hebben vastgesteld dat de vraag naar het hoger belang van het kind in voorliggende zaak niet speelt, wat, nu verzoekster geen kind is en ook geen kinderen heeft, correct is. Verweerder heeft inzake de medische problemen van verzoekster vastgesteld dat verzoeksters medische problemen reeds het voorwerp uitmaakten van een medisch advies waarin de mogelijkheid om te reizen reeds werd besproken. Verder blijkt dat verweerder oordeelde dat er geen gegevens waren die hem toelieten te besluiten dat verzoekster enig gezinsleven in België heeft en dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM vallen. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster als niet begeleide minderjarige vreemdeling naar België kwam en verklaarde dat haar ouders overleden waren. Er ligt verder geen enkel stuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoekster met enig ander persoon een echt

gezin vormt of dat zij banden met personen in België heeft die van die aard zijn dat zij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat verweerder de verplichtingen die, krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op hem rusten naast zich heeft neergelegd of dat hij geen deugdelijk onderzoek doorvoerde.

3.3.2.3. Verzoekster toont niet aan enig beschermenswaardig gezins- of familieleven in België te hebben, maar zet wel uiteen dat zij op vijftienjarige leeftijd naar België kwam, dat zij in het Rijk een aangepaste medische en sociale begeleiding kreeg en dat na een verblijf van zeven jaar moet worden aangenomen dat zij een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft ontwikkeld.

Het is niet uitgesloten dat aangezien verzoekster gedurende langere tijd in België kon verblijven zij bepaalde bindingen in het Rijk heeft. Zij maakt met haar toelichting evenwel niet aannemelijk dat enig aspect of onderdeel van haar leven dat onder het begrip privéleven, zoals bedoeld in artikel 8 van het EVRM, valt door de tweede bestreden beslissing effectief in het gedrang wordt gebracht en door verweerder onterecht over het hoofd werd gezien. Tevens kan, zelfs in de veronderstelling dat er sprake zou zijn van enig beschermenswaardig privéleven, niet worden voorbijgegaan aan het feit dat verzoekster, van wie de vraag tot toekenning van een internationale beschermingsstatus werd afgewezen, wist of behoorde te weten dat zij slechts tot een tijdelijk verblijf in het land werd toegelaten in het raam van haar gezondheidsproblemen en dat zij, zodra haar medische toestand positief zou evolueren of zij de nodige medische zorgen in haar land van herkomst zou kunnen krijgen, niet langer tot een verder verblijf in het Rijk zou worden gemachtigd. Rekening houdende met de omstandigheden van de zaak en in het bijzonder met het feit dat verzoekster nooit tot een verblijf van onbepaalde duur werd gemachtigd blijkt niet dat wanneer de situatie van verzoekster wordt afgewogen tegen het legitiem algemeen belang dat gebaat is met een effectieve immigratiecontrole dit leidt tot de conclusie dat er sprake is van een disproportionele inmenging in haar privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verzoekster kan niet worden gevolgd in haar standpunt dat artikel 8 van het EVRM is geschonden.

3.3.2.4. Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij concrete informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden de tweede bestreden beslissing te nemen. De concrete gegevens waarnaar zij verwijst, met name het feit dat zij op jonge leeftijd naar België kwam, haar verblijf gedurende zeven jaar in het Rijk, het feit dat zij wees is en dat zij gezondheidsproblemen heeft, waren verweerder immers reeds bekend. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht miskend werd bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3.2.5. Om te kunnen besluiten tot een schending van artikel 3 van het EVRM, dient verzoekster aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en mensonterende behandelingen. Verzoekster toont dit evenwel niet aan, zodat niet kan worden besloten tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.6. De Raad stelt vast dat verzoekster evenmin aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de tweede bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om deze beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding of dat enig, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur werd miskend.

3.3.2.7. Verzoekster laat verder na om toe te lichten waarom zij van oordeel is dat verweerder artikel 13, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet heeft geschonden bij het nemen van de tweede bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het middel, bij gebrek aan de vereiste toelichting, onontvankelijk is.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK